

POLARISATIE IN DE TUIN

In een tijdperk waarin we het meer en meer in uitersten zoeken, moet ook de tuin eraan geloven, de oude trouwe stadstuin die in de loop van de laatste decennia even- zeer aan mode onderhevig was als ons interieur.

Ouderen onder ons zullen zich zeker nog de klassieke tuin uit voor- oorlogse jaren voor de geest kun- nen halen: Een rozenperk in het midden, met daaromheen een fors grintpad, dat op zijn beurt weer omzoomd werd door keurige rang- perken met planten die voor alles in toom gehouden werden.

Deze tuinaanleg, die min of meer op de Franse tuinen geïnspi- reerd was, heeft het heel lang vol weten te houden, niet in het minst omdat het een doelmatige aanleg voor kleine tuinen was.

Op het grintpad konden kinde- ren en eventuele huisdieren spe- len en rommelen, in de perken konden de echte tuinliefhebbers hun hobby botvieren en voor het zijje was er plaats op het terrasje vlak voor het huis of achter in de tuin.

Na de oorlog moest deze min of meer geometrische tuin-aanleg evenwel wijken voor de meer los- se en landelijke Engelse stijl, waarbij planten en struiken rond een grasveld gerangschikt wor- den.

Deze Engelse tuinen zagen er ineens heel anders uit, veel groe- ner, veel levendiger en ze boden bovendien de gelegenheid om op het gras te zonnebaden, een be- zigheid die in de naoorlogse jaren steeds meer inburgerde.

Maar er zaten en zitten ook na- delen aan deze grasveldtuinen. Dat grasveld, in de moderne stad- tuin teruggebracht tot een vlakke van enkele vierkante meters, is jammer genoeg niet altijd be- stand tegen de te zware belasting in kinderrijke gezinnen. Vooral bij droog of extra nat weer ve-

toont het dan al gauw slijtage- plekken die alles behalve mooi zijn.

Uitersten

Dus zocht men weer naar nieu- we wegen in de tuinaanleg en daarbij kwam men bij twee uiter-

...tuin in een losse en landelij- ke stijl...

sten terecht. Enerzijds zien we een toenemende belangstelling voor de zogenaamde wilde tuin, min of meer geïnspireerd op de theorieën van Le Roy, de man aan wie de eer toekomt de be-

langstelling voor al wat groeit en bloeit in de natuur aangewakkerd te hebben. Anderzijds zien we ook steeds meer tuintjes in het genre, dat volgens insiders met grafzerkentuin aangeduid wor- den, omdat de overmaat aan sier- stenen met hier en daar een plok- je plant of struik, meer aan een

kerkhof dan aan een tuin doet denken.

Deze tuintypes hebben met el- kaar gemeen dat de eeuwige zorg voor het gras tot het verdien be- hoort. Maar dat is dan ook het enige punt van overeenkomst. Voor de rest verschillen deze tui- nen evenveel van elkaar als de dag van de nacht.

Wordt er in de natuurtuin zo- veel mogelijk ruimte gemaakt voor plant en struik, in de graf- zerkentuin spelen stenen de hoofdrol. In de natuurlijke tuin worden de stralen van de zon en de regen zoveel mogelijk geabsor- beerd door de planten; in de „ste- nen tuin” worden de zonnestralen fel weerkaatst en moet er voor regenwater een listig afvoermee- chanisme bedacht worden, wil een en ander niet ontaarden in een vijver.

En hiermee zitten we dan bij het kernprobleem van de stenen tuinen. Als alle bewoners van een huizenblok overgaan tot het type grafzerkentuin, dan zal zich het klimaat binnen dit huizenblok in ongunstige zin wijzigen. Het zal er 's zomers heter en droger zijn en 's winters keller en kouder dan te- midden van natuurlijke tuinen. Bovendien zal de lucht tussen de huizen niet langer schoongefilterd worden door de miljoenen blaad- jes en grassprietjes, die tot dan toe deze taak op zich namen.

Blijft het niet bij een enkel blok, maar gaat de hele stad over op het type grafzerkentuin, dan zal het klimaat van de stad, an- ders, minder leefbaar, minder aantrekkelijk worden.

Dit laatste lijkt in een tijd van toenemende zorg voor het milieu op z'n minst een punt van over- weging voor al diegenen die op het punt staan om hun tuin dras- tisch te wijzigen.